

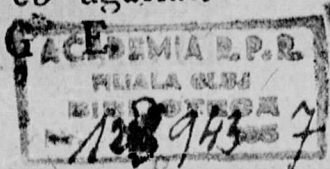
5.
Mert szívem szíved' nem szánja,
Ha sebheti szívárványa,
Fényes szemeid márványa,
Klárís ajakid' járványa,
Vagy praktikával tellyes,
Szerelmed - is mételyes.

6.
Birj te: én pedig szíveddel,
Eltém eggyezzen éltéddel,
Kedvem újjúljon kedveddel,
Vidúljon hív szerelmeddel,
Mig a' Párkák éltünknek,
Kedveznek szerelmünknek.

7.
Szívem ha szívedre tekint,
Szívem szívedre kedvet hint,
Ne szerezz szívemben több kint.
Ha elébb mutatok szép színt,
Engedd, hogy légyek híved,
Engedd énnékem szíved.

Akkor léfzek katonává, mikor fonyók
verbuválnak, magam léfzek Kapitánjok,
fejér lovon ha nyargalok, piros tsifz-
mában-is járok. Pif! Páf! Púf! tele van
a' zsatskó, vedd-ki Fiam Jankó! a' Pól-
túrát add érte azt az eb ugattát.

V E

Két szép Istenes

É N E K E K,

Mellyekben

Az utolsó Itélet le-irattatik.

E l s ő.

Igaz Biró Kríftus Jépus mikor el-jövend, 's a' t.

M á s o d i k.

Oh te rettenetes el-kerülhetetlen 's a' t.

Nyomtattatott 1793-dik Esztendőben.

E L S Ö.

1.

Igaz Biró Kristus Jésus mikor el-jövend, Angyalokkal a' mennyekből mikor el-jövend, a' szegény bűnösöket, élőket és holtakat, számban veszi igazakat és gonoszokat.

2.

Rettenetes föld indulás hirtelen léssen, és azután harmad napra tsattogás léssen, az egek meg-olvadnak, tűz világot bé-fogja, rettenetes tűzets kén-kő esők látatnak.

3.

Akkor Sz. Mihály Arkangyal harsogván trombitál, meg-szóllitva a' holtakat nagyon így kiált: Kellyetek-fel már holtak a' kik elaluttatok, a' rettenetes Biróhoz mind induljatok.

4.

Azon szóra a' halottok már mind fel-kelnek, nagy zörgéssel tsattogással magokhoz szedik, a' ki

ki tsontyát ki bőrét inaikhoz úgy mérik, ez-tét regen mint meg-irta Szent Ezekiel.

5.

A' kik pedig e' Világon jót tselekedtek, Bűneikről igaz vallást igazán tettek, azok az Angyaloktól jobb felől állittatnak, ördöggel kik tartottak balra állanak.

6.

Azok pedig jök láttára balra állanak, ördögökhöz lántzoltatnak, sírván zokognak: oh ti nagy magas hegyek mért nem szakadtok reánk mint hevülünk és izzadunk jaj már minékünk!

7.

Nagy átkokat akkor kezdnek szólni egymásra Fiú Attyát, Attya Fiját nagyon átkozza, átkozott légy te Atyám miért nem tanítottál, gonosz tselekedetimről miért nem dorgáltál.

8.

Oh Felséges igaz B' íróru Jésus, ne hagyj minket bűnösöket akkor el-veszni, ne add hogy el-kárhozzunk, avagy bal felől álljunk, hanem jokkal, Angyalokkal Téged áldhassunk, Amen.

MA.

M Á S O D I K.

Az utolsó Itéletről való elmélkedés, melly az igaz pénitentsia tartásra indítja az embert.

Oh te rettenetes el-kerülhetetlen
Jószáfát völgyének napja! 's türehetetlen
Isten haragjának ideje! szüntelen
Miért nem fordalod szívemet végetlen.

Oh te fetétségnek, 's siralomnak napja!
Oh boszszú állásnak 's haragnak órája.
Oh nyomorúságnak, 's nyavalyának pontja!
Oh igen keserű, nagy forgó szél napja,

Mikor ez fel-támad; el rémül a' Halál,
'S a' Természet, látván hogy holt-is talpra áll,
Kemény itéletre égből Biró le-száll,
Bakokat, 's juhokat ki választ, és számlál.

Jaj nyomorúl bűnös világnak fiai!
Hová léleznek, mikor a' tenger habjai,
Földnek, madaraknak, vadaknak gyomrai,
Ki vetnek, nem vesznek többszer bé torkai.

Vajha most elménkben forgatnánk azokat,
A' koporsók között zengő Trombitákat,
A' kik itéletre fel-kölik hóltakat,
Bizony nem keresnénk ennyi hívságokat.

Mert ki-mondhatatlan iszonyú félelem,
Rettegés, bú, bánat, és lelki sérelem,
Reánk rohan akkor, vádól az értelem,
Főként ha meg-fogyott bennünk a' szerelem.

Valahová veted könyves szemeidet,
Mindenütt előtted látod vétkeidet:
Sohol nem láthatod semmi mentségedet,
Kivül, belől, rajtad érzed inségedet.

A'

A' futásra akkor semmi hely nem léfzen.
Sem hogy sem koszikla akadályt nem téfzen,
Mert az egész Világ talpig tűzben léfzen:
Még Pokol-is akkor fenkit bé-nem véfzen.

Hegyek, völgyek réged el-nem boríthatnak,
Mert mint viasz tűztől a' ként el-olvadnak,
Szörnyü ropogással tsillagok le-húlnak,
És nagy sebességgel Egek-is el-múlnak.

Tengernek iszonyú kemény zuhogása,
A' földnek szüntelen való indulása,
Napnak, 's hóldnak véres homályosodása,
Ugyan meg-fonnyásztanak, 's vadak ordítása.

Oh *Caucasus*nak kemény vad szelei,
Égi palotáknak szép lakó helyei,
Pokol dögleletes kénköves szelei,
És Adámtól való népeknek elei!

Láttatok-é kérlek valaha olly dolgot,
Vagy holattatok-é illy iszonyúságot?
Mert két ágyas társnak egyik *Menyország*ot,
Máfik véfzen kinzó végheterlen lángot.

A' kedves fiaktól Anyák el-vonatnak,
Atyák tűzre, fiak mennybe botsáttatnak,
Szolgák vigaságra: 's Urak kínra szálnak,
Atyafi, 's híres-társ egymástól el-válnak,

A' nyúfzt, hiúz, párdutz börrrel bélett suba,
Meg-homályosodik, fénylik bojtos guba,
A' tzinadóf lángol, tíndöklük otromba,
Ször sák vigan mégyen a' nyugodalomba,

A' kiket a' világ bolondoknak vallott,
És még életre-is méltóknak nem tartott,
Söt keserúséggel 's kinnal nyomorgatott,
Szententziát Biró azokkal mondat ott.

Ité-

Itéllői azok lesznek a' világnak,
Kik Isten kedvéért minden szép ruháknak,
Szerelmes Atyának, 's minden gazdagságnak,
Szerelmét el-hagytak mind mulandóságnak.

Akkor örvendeznek kik józannon éltek,
Sírnak pedig a' kik efig dösöltenek,
Leg-inkább vigadnak kik többet türtének,
Kik mennél könnyebben éltek inkább félnek.

Világban örülök gyalázatot vélnék,
A' kereszt viselők bátorságban lesznek,
Kristus ellenségi hóhér kézben esnek,
Sok Ur, Király Tsászárr fenn álva reszketnek,

Sírók és özvegyek vigaságra mennek,
Gazdag Dúfok örök tűzre üzettenek,
Vizont sok pórt, koldúst pokolra kergetnek,
Zászlós Urak vigan mennyben helyheztenek,

Ki Apját, ki Anyát, ki szerelmes bátyját,
Ki nényét, ki hugát, ki ő kedves angyát,
Egyik Feleségét, 's kényen tartott fiját,
Másk láttya tűzre vetteni leányát.

Sententziát mihelyt Halászkok ki mondják,
Nagy Sándort mindgyarást a' kínra ragadják,
Örök tűzre hamis *Prókátort* taszítják,
Tizen ötöd napra többé nem *tsitálják*.

Senkinek ügyeit ott nem halogatják,
Egyik esztendőről másakra nem vonják,
Lelki ismerétink mert mint könyvek nyilvák
Lésznek, dolgainkat mindenek láthatják,

Veszed-é eszedbe melly nagy szégyent val-
lasz,

Midőn Világ előtt torkig bűnben állasz,
Most emberek előtt kiket meg-nem vallasz,
Azokért irtozó *sententziát* hallasz.

Elő-

Elő hozzák ama' rettenetes könyvet,
Mellyből meg-itélnék minden álnok szívet,
Búja izemet, száját, rágalmazó nyelvet,
'S ki hanyják sok közzül mint ártalmas füvet,

Nem lehet olly kitsiny, vagy titkon tett vétek
Mellyeket semminek most bolondúl vélnék,
Hogy ott elő nem jő, 's gyalázatot vélnék,
Egész Világ előtt, kárhoztatok értek.

Árvák 's özvegyeknek meg-nyomorító,
Perpatvar, tsalárdság, új bűn találói,
Hit szegés, támadás hamis indító,
Ott meg-gyaláztatnak, 's Isten káromló.

Meg-kérdik, bár meg-hidd, mint éltél eszeddel,
Jószaggal, kintseddel, és szép termeteddel,
Szept tudományoddal, jó egészségeddel,
Erőd, hatalmaddal, nagy böltségségeddel?

Ha mi jót miveltél még azt-is meg-hányják,
Minden igazságnak végét meg-fontolják,
Mert *Jerusalémet* lámpással vizsgálják,
Akkor bé nem vélnék ha héjan találják.

Mit felelész *Birádnak*, kérlek az Istenért,
Ki éjjet és napot egyé télsz tiz pénzért;
Istent-is meg-veted romló tisztességért,
De tsak két lépést-is alig teszsz *Lelkedért*.

Igy kell-é bersülhőd véres veritékét,
És ki-mondhataclan nagy kínszenvedését,
Harmintz esztendeig való epeségét,
A' *Jésus Kristusnak*, 's sebei mélységét?

Ki most tapodjátok *Testamentom Vérért*,
'S vizont feszítitek a' *Kristus szent Testét*,
Bizony számot adtok minden jó intésért,
És a' jóra való alkalmatosságért.

Men-